

שפת אמת ספר שמות - פרשת תרומה - שנת [תרל"ג]

[תרל"ג]:

ויקחו לי כו' במד' לקח טוב נתתי לכם כו'. דקשה מה ויקחו. ויתנו הול"ל. אך כי איך יוכל אדם ב"ו ליתן דבר מה להש"י. רק הרצון ולקחת נפש האדם לנתינה זו. זה עיקר המכוון. והיינו דכ' לקח טוב. שכל המצות ומעש"ט. העיקר הרצון לעשותם. ועל ידי זה מתרומם המצוה עד השי"ת. כי וודאי השי"ת עשה להיות אלו המצות תלוין במעשה האדם. שיתעורר ע"י מעשה זו עד השי"ת ממש. אבל האדם צריך לידע כי הוא רחוק מהמצוה מאוד. וע"י ביטול עצמותו אל קדושת המצוה ולהתבונן בזכ"ל. אשר ע"י מעשיו מגיע תקונין בכל העולמות עד השי"ת ממש. וצריך האדם למסור נפשו ומאודו בכל מצוה בכוונה הנ"ל. וע"י זה מתרומם המצוה יותר עד השי"ת. וזה שכתוב ויקחו לי תרומה וכו'. ובכל דבר העיקר ההתחלה והרצון. ואח"כ השי"ת מסייע שיוכל האדם לעשות המצוה גם בפועל. וז"ש לאל גומר עלי. וז"ש נמכר עמו לסייע כפי רצון האדם כנ"ל:

שפת אמת ספר שמות - פרשת תרומה - שנת [תרל"ג]

ברש"י ויקחו לי תרומה יפרישו לי מממונם נדבה כו'. פי' שצריך האדם לתת מכל דבר חלק להשי"ת. ואף שדברי עוה"ז הם רחוקים מאוד. אבל הרצון צריך להיות להשי"ת. כמו שכ' רש"י נדבה רצון טוב. וזה עצמו הנדבה הרצון להיות הרצון תמיד להשי"ת. והרצון גובר המעשה. כי כל מעשה האדם מעורר בעליונים והרצון ברצון עליון. וידוע כי ברצון השי"ת מתהפך הכל ברגע. ולכך צריך האדם להאמין כי הכל תלוי ברצונו. ובזוה"ק פירש ענין המשכן על תפלת האדם בכל יום. והוא שצריך האדם לברר השראת השכינה בכל דבר. כי וודאי מלא כל הארץ כבודו. אבל כפי אמונת האדם יוכל להרגיש השראת השכינה. ובבהמ"ק הי' הדבר בפועל. ועתה הוא על ידי אמונה כנ"ל. וכל התפלה ע"ז שמעיד האדם כי הכל מחיות השי"ת. וכפי מה שנתברר להאדם כן יוכל לברר בכל דבר. וכפי מה שאדם רוצה באמת לברר מלכותו ית'. כן יוכל להטות כל הדברים אליו ית'. כי לדברים גשמיים אין להם רצון. וכל דבר צריך להיות לו רצון כי זה העיקר. ומזה הוכחה כי דברים אלו תלויים בהאדם שיש לו רצון. וברצונו יוכל להטות הכל אליו ית' כנ"ל. וז"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם בתוך כל אחד. וכמ"ש ז"ל שמרע"ה שאל איך יוכלו לעשות משכן לכבודו ית'. והשיבו השי"ת כי אף א' מישראל יכול לעשותו. והוא השראת השכינה בכל דבר להיות האמונה קבוע שחיות הכל למעלה מהטבע וזה מקדש כנ"ל:

שפת אמת ספר שמות - פרשת תרומה - שנת [תרנ"ה]

עוד במדרש אני ישנה. ולבי זה הקב"ה דכתיב צור לבבי וחלקי ער לגאליני. קול דודי מרתיק עלי כו'. פירוש כי הקב"ה כשאמר לבנ"י אנכי ה' אלקיך נחקק זה האלהות בלבם של בני ישראל ונק' צור לבבי. כדכתיב אין צור כאלקינו דרשו חז"ל אין צייר שצר צורה תוך צורה. ולכן זו הרשימה לעולם דופק בלב איש ישראל. ולכן אפילו אחר החטא הי' בלבם זו התשוקה לשוב להתקרב אליו יתברך. ובכח זה השרה שכינתו ית' במשכן כדכ' אשר ידבנו לבו ונתן להם עצה להוציא מכח אל הפועל זו התשוקה. וכן הוא בלב כל איש ישראל כדכתיב קרוב אליך הדבר כו' בפ"ך ובלבבך שהתורה ניתנה בכתב ובע"פ כמ"ש ואשים דברי בפ"ך. ובלב היה החקיקה בנתינת הלוחות. ז"ש ויקחו לי תרומה שזו הנקודה החקוקה בלב צריכין להרימה ולהוציאה מכח אל הפועל. ויש בזה ב' מדריגות דכתיב מאת כו' ידבנו לבו תקחו את תרומתי. וזה הוא לנדיבים שבישראל. בחז' עשה רצונו כרצונך כו'. ואח"כ כתיב וזאת התרומה סתם כו' זהב וכסף שאותן שא"י לפתוח הנדיבות. יש בחז' בטל רצונך. שהגם שרצונות אחרים מהבלי עולם הזה מסתירין זה הרצון הגנוז בלב. מ"מ על ידי ביטול כל הרצונות בנדבה זו. מתבטלין כל המסכים המבדילין ויכולין להתקרב לרצון האמת: